

Mirco Agerde 2003

Harmadik katekézis:

Mária anyasága

Az előző katekézis során azt elemeztük, milyen választ kell adnunk Mária azon kérésére, hogy szenteljük magunkat az Ő Szeplőtlen Szívének, és megértettük, hogy arról van szó: teljesen rá kell hagyatkoznunk: **„Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok és együtt megmentjük a lelkeket!”**; másképp mondva: add nekem a te elhatározott és biztos „Totus Tuus”-odat, és minden mást – benned és körülötted – majd én teszek!

Nos, most azt akarjuk megnézni, mit tesz Mária azok szívével és életével, akik valóban neki szentelik magukat. 2002. május 19-én azt mondta: **„... úgy gondoskodom rólatok, mint ahogy Jézusról: ugyanazzal a szeretettel szeretlek titeket, mint amilyennel karjaimba zártam az én kis Istenemet.”** Ha a Szűzanyának ez a küldetése velünk kapcsolatban, hogy ennyire szeretetteljesen gondoskodik rólunk, hogy átváltoztasson és szentségre vigyen minket – ezt a pontot jobban elemezzük majd a mai katekézis végén – akkor, amikor valóban neki szenteljük magunkat, az mindenekelőtt azt jelenti, hogy megéljük azt a lelki gyermekséget, amely épp mint egy gyermeket arra készíti, hogy teljesen rábizzuk és ráhagyjuk magunkat az Édesanyánkra, akinél biztosan semmilyen veszély nem fenyeget bennünket; azt jelenti, hogy mindig Őt keressük, észrevesszük jelenlétét, és magunk mellett érezzük Őt az Ő édes, szeretetteljes jelenlétében. 1986. december 10-én azt mondta a Szűzanya: **„Én veletek óhajtok dolgozni, de ha ti nem éreztek közel engem magatokhoz és nem láttok engem, hogyan tudok működni?”** A Szűzanya határozott óhaja: azt szeretné, hogy érezzük, egyenesen lássuk őt. Természetesen a hit szemével lássuk meg és érezzük Őt cselekedni mindennapi tevékenységeinkben és találkozásainkban, ahogy megbeszéltük az előző katekézisben. Létezik egy egyszerű gyakorlat, amely valóban segíthet minket abban, hogy egyre jobban úgy lássunk és érezzünk, mint Mária, Móriában, Móriával, Móriáért, és amelyet kezdettől fogva alkalmaznia kell mindenkinek, aki Neki szentelte magát. A gyakorlat az, hogy mindig kérdezzük meg magunktól: vajon Mária most mit tenne, gondolna, mondana a helyemben? Az ellenszenves emberrel kapcsolatban, akivel találkozok, a rokonnal kapcsolatban, akivel nem értek egyet, egy igazságtalan váddal vagy félreértéssel kapcsolatban, amellyel hirtelen szembekerülök a munkám során – mit tenne, mondana, vagy gondolna Mária. A tapasztalat azt mutatja, hogy még a legnegatívabb érzések is enyhülnek ezzel a gyakorlattal, hogy helyet adjanak más, kevésbé vad és ellentmondásos érzéseknek. Ez nem azt jelenti, hogy az adott helyzetben rohansz majd megcsókolni és megölelni ellenséged, de Mária biztosan hagy neked arra teret és időt, hogy megengedd, hogy Ő cselekedjen benned: akkor pedig biztos lehetsz benne, hogy az igazság, az igazságosság és a szeretet mindig győznek, még a mindennapi emberi kapcsolatokban is! Nos, ez a gyakorlat és a fent említett gyümölcsei segítenek megérteni és meggyőződni afelől, hogy Mária anyai gondoskodása abban áll, hogy szeretettel töltsön meg Isten dolgai iránt, Egyháza iránt, minden testvér iránt. Ő így fejezte ki magát 1988. november 14-én: **„Ha a közelemben maradtok, én hatalmas, óriási, gyengéd szeretetet öntök belétek; Móriával nektek is sikerül majd szeretni és szeretetekkel megszólítani minden testvéreket.”** E pár szó tartalmazza az új evangelizáció titkát, amiről annyit beszélnek manapság: kevésbé és nem kizárólag teológiai fejtegetéseket jelent, pasztorális terveket és stratégiákat, hanem a szeretetet, a Szeretet-Szentlelket, amely Mária Szeplőtlen Szívén keresztül bőségesen árad arra, aki szorosban kapcsolódik Móriához az által, hogy Neki szenteli magát. És az isteni Szeretet Lelke magával hozza hét szent ajándékát és az összes karizmát, köztük – főleg manapság – azt, amelyet 2002. április 21-én Mária külön is kiemelt:

„...a tanítás karizmája, amely nem kultúra, hanem Isten Lelke, amely meggyőzi és megtéríti azt, aki hallgatja, a végső dicsőség előrelátását, a remény erényét adva neki”.

A szeretet, a felebaráti szeretet, amelyről annyit beszél az Evangélium, mindenekelőtt ezt jelenti: az Igazságot adni, aki pedig maga Jézus. „*Nincs ridegebb, mint az a keresztény, aki nem törődik testvére üdvösségével*”, mondta Aranyszájú Szent János. De ez az Igazság bár tanítható a vallásos kultúrán keresztül, de még inkább a hit meggyőződésén keresztül, amely a Lélek ajándéka, és azon keresztül, akiben Ő cselekszik: „legyetek meggyőződöttek – mondta egy napon az ég – és meggyőzőek lesztek”.

De most arról a szeretetről szeretnénk szólni néhány szót, amelyről a Szent Szűz olyan gyakran beszélt.

A szeretet szó manapság kiüresedett, ezer különböző jelentéssel és teljesen eltérő aspektusban használják; „*Én vagyok a Szeretet Királynője*”, így fedte fel magát Mária San Martinóban. Mit jelent, mindenekelőtt ez a szép cím? Krisztus király, és azért király, mert Ő segíti az Atyát az örök üdvösség tervében. Krisztust szolgálni uralkodást jelent, és Mária volt az, aki mindenkinél jobban szolgált az Ő Fiát, Jézust. Mária a Szeretet Királynője, hiszen folyamatosan a Szentháromság Szeretetének szolgálatában áll, hiszen egészen betölti Őt a Szentlélek Szeretete!

De a király áll az emberi társadalomban a piramis csúcsán. Mária éppen ezért a Szeretet Királynője, mivel ő Isten Szeretet-törvényének legjobb megvalósítója, Ő az, aki mindenben és mindenért hagyta magát Isten által vezetni, és elfogadta Isten akaratát, aki maga a Szeretet.

A Szeretet Királynőjének szentelni magunkat azt jelenti, hogy erős vezetése és közbenjárása alatt Hozzá hasonlóan mi is a Szeretet, az Isteni Szeretet szolgálóivá válunk, amellyel meg kell telnünk és hagynunk kell, hogy vezessen minket, egészen a csúcs eléréséig, ahol Égi Édesanyánk áll. Ez olyan szeretetet jelent, amelyet testvéreinknek kell adnunk. Ahogy korábban mondtuk, itt nem a szeretet érzéséről van szó, hanem olyan szeretetről, amely igazság, üdvösség, tanítás, tanúság, az egészséges tanítás megvédése, támogató és tudatos részvétel Krisztus szent Egyházában. Mindezek folytatásképpen definiáljuk most azt az anyai szeretet, amelyet Mária önt a szíveinkbe, hogy átváltoztasson és képessé tegyen minket a szeretet tanúságára. Ezt megvilágosítja az 1998. november 1-ei üzenet: „***Együtt dicsőítsük az Atyát! Gyermekeim, erre az órára és erre a napra szólnak mostani szavaim: azok számára, akiknek szándékában áll, hogy Művemet szolgálják. Megszentelődésüket szolgálják. Az egyszerű lelkek számára valók, akik nyitottak a Szeretet hívásaira; a lélekben szegények számára, akik úgy érzik, minden kegyelemre rászorulnak; az alázatos lelkek számára, akik mindig készek arra, hogy leszálljanak a saját és mások nyomorúságának a mélységeibe; a bensőséges lelkek számára, akik minden felületességet elutasítanak, minden engedékenységet önmagukkal és a világgal szemben; azon lelkek számára, akik elkötelezték magukat a hit és az életszentség útján, hogy a legnagyobb dicsőséget adják meg Istennek, és a legvalódibb segítséget a felebarátnak; azok számára, akik az én Művem saját családjuknak tekintik. Ezek számára szólnak szavaim a dicsőségnek e napján. Bátorítalak titeket, drága gyermekeim, hogy a nehézségek közepette is folytassátok, hogy az én Művem kiemelkedjék és a figyelem középpontjába kerüljön ebben a gonoszság mocsarává vált világban. Mindazok, akik hallgatnak rám, eljutnak az életszentségre. Megáldalak titeket!***”

Ezek a szavak anyai melegséggel és lelkiséggel töltenek el, megmutatják Mária cselekedeteit azokkal a lelkekkel kapcsolatban, akik Neki szentelik magukat: azt, hogy betölti őket, hogy szívükbe saját Szemplőtlen Szívét teszi, hogy saját erényeit adja nekik! Így mikor Ő azt mondja: „szavaim az egyszerű, alázatos stb. ... lelkeknek szólnak” a Szűzanya nem azt akarja mondani: „szavaim azoknak a lelkeknek szólnak, akik már alázatosak, egyszerűek, lélekben szegények, stb...”; hanem azt, hogy szavai, amelyek kegyelem, szeretet, erény hordozói, amelyek belsőleg átváltoztatnak, azoknak a lelkeknek szólnak, akik rendelkezésre állnak, akik készek arra, hogy általuk átalakuljanak, készek arra, hogy alázatosak, egyszerűek,

stb. legyenek, mivel csak ezekben a lelkekben tud cselekedni: metszeni, vágni, kezelni, fertőtleníteni, gyógyítani.

Tehát azokba a lelkekbe, akik őszintén a Szűzanya rendelkezésére állnak, Ő mindenekelőtt alázatosságot csepegtet, az alaperényt, amelyből a többi erény születik és fejlődik: **„Legyetek alázatosak, és mindent megkaptok Istentől”** (1993.09.08). **„Az egész világ az alázat aktusával lesz megmentve.”** (1992.07.08), és sorolhatnánk az idézeteket, amelyekben Mária erre a magasztos erényre hív.

De mi az az alázatosság, amellyel szemben Isten bizonyos értelemben meghajlik? A legszebb definíció nem tudós szavakból, kifejezésekből áll, hanem a leghűbésebb Szűznek a saját életében találkozhatunk vele. Próbáljuk meg például végigkövetni a történetet, amikor Mária meglátogatja rokonát, Erzsébetet. Az mély és magasztos szavakkal köszönti Máriát: **„De hogyan történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?... Áldott vagy te az asszonyok között”** A Szűzanya nem mondja, hogy e szavak nem igazak, hanem késlekedés nélkül válaszolja: **„Magasztalja lelkem az Urat...”**, mintha azt mondaná: „Erzsébet szükségtelen, hogy te engem magasztalj, mert nincs semmi érdemem” Egyedül Istent kell magasztalni, mert **„nagyot tett velem a Hatalmas... mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát”**. Az Égi Anya nem tagadja Isten megkülönböztetett szeretetét, amellyel reá tekintett, csupán Neki tulajdonítja. Ő cselekszik és működik bennünk és rajtunk keresztül, így minket csak az Ő Kegyelmeivel való együttműködés illet **„hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék a Menyei Atyát.”** (Mt 5,16) Tehát egy kapott dicsérettel, egy jól sikerült megmozdulásunkkal, egy jócselekedetünkkel kapcsolatban, stb., engedjük, hogy Mária belénk csepegtessen annyi alázatosságot, hogy ne büszkélkedjünk, ne fújjuk fel magunkat göggel és ne döntsünk mindent romba; ellenkezőleg, mindig azt mondjuk: „ha az Úr erre vagy arra engem akart használni, köszönjük meg neki együtt, mert Ő visz végbe bennünk nagy dolgokat.”

Alázatossá válni nem azt jelenti, hogy alázatos kifejezéseket használunk (nem vagyok képes..., semmit sem tudok csinálni.. stb.), amik csak arra valók, hogy bezsebeljük az emberek bátorítását és dicséretét, növelve ezzel saját önelégültségünket és önbecsülésünket. Alázatosnak lenni annyit jelent, hogy olyan teremtménynek ismerjük fel és érezzük magunkat, akinek mindig szüksége van a Teremtőre: azt jelenti „leszállni saját gyarlóságunk mélységeibe”, és így ebből a mélységes megismerésből eljutni a „másik nyomorúságának” – sohasem a megítélésére vagy lebecsülésére – hanem a megismerésére.

Az alázatosságból születik majd az őszinte felebaráti szeretet, mivel aki magát rászorulóknak ismeri fel, megtanulja mások szükségét is felismerni. Tartsuk szem előtt, hogy a felebaráti szeretet előtt még létezik Isten felé irányuló felebaráti szeretet is, amely megelőzi a felebaráti szeretetet. Hogyan lehetséges Istennel kapcsolatban a felebaráti szeretet? Hogyan tudok felebaráti szeretetet gyakorolni Istennel szemben? Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszoljunk, először világosnak kell lennie egy másik gondolatnak, tehát válaszolnunk kell egy másik kérdésre: miért teremtett minket Isten? Isten azért teremtett minket – X. Szt. Piusz nagy Katekizmusát idézve –, hogy Őt megismerjük, szeressük, szolgáljuk és elnyerjük az örök életet. Isten tehát nem azért teremtett minket, mert szüksége volt ránk: Ő a Végtelen, a Mindenható, a Mindentudó, önmagában boldog és önmagában elég; Isten egy nagyon tiszta szeretetaktusból, túlsorduló szeretettel teremtett minket, hogy valaki osztozhasson vele Önnönvaló Létében és elérje a Vele való teljes közösséget.

Az Istennel szembeni felebaráti szeretet tehát az, ha egész életünket felé fordítjuk, minden helyzetet, amelyet Ő elkészített számunkra – legyenek azok, szépek vagy rosszak – Neki ajánlunk, és imádjuk Őt; egyszóval folyamatosan keressük Őt, és a támogatásával haladni akarunk a szentség felé. Ebből és csak ebből fakad a legvalódibb felebaráti szeretet: amilyen mértékben növekszik igaz és őszinte szeretetünk az Úr felé, olyan mértékben növekszik a szeretetünk mindazok iránt, amiket Ő teremtett, és főleg Isten legfőbb teremtménye, az ember iránt. **„Hogyan szerethetem Istent, akit nem látok, ha nem szeretem az embert, akit látok?”**

kérdi Szent János az ő első levelében (1Jn 4,20.) De a felebarátban, akit látok, túl Isten szeretett teremtményén, látnom kell a hitben magát Jézus Krisztust, a Fiút: „*amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek*” (Mt 25). Íme a felebaráti szeretete azoknak a lelkeknek „akik elkötelezték magukat a hit és az életszentség útján, hogy a legnagyobb dicsőséget adják meg Istennek és a legvalódibb segítséget a felebarátnak.”

Egy másik nagy ajándéka Égi Édesanyánknak, amit a szívünkbe csepegtet, a hit. 2002. február 2-án ezt mondta: „*Gyermekeim, bárcsak erős hitetek lenne, hogy fönmaradjon az Egyház számára, amikor ti itthagytátok ezt a földet; legyen sok hitetek, hogy hivatkozhassak a ti hűséges lelketek nagylelkűségére*”. De hogyan tudunk szert tenni erős hitre, ha nem Máriának, Jézus anyjának utánzása és szemlélése által? Gábrriel arkangyal bejelenti Máriának, hogy Ő általa fog megszületni az, aki Dávid trónján ül majd, akiben minden messiási ígéret teljesül, a századok óta várt és a próféták által bejelentett király. Mindazonáltal látja Isten Fiát istállóban megszületni és meghalni a kereszten. Látja, hogy Dávid trónja jászollá, később pedig olyan fává válik, amely a legrosszabb bűnösöknek jár ki. Látta Jézust élete során kora gyermekkorától kezdve: a száműzetések, ellentétek, meg nem értések és végül a legfőbb próbatétel során, amely a legközelebbi barátaitól való elhagyattatás. Mária mindezt megélte, elszenvedte a Fiúval együtt, összességében átélte a hit éjszakáját! A „Stabat Mater” latin terminus nem azt jelenti, hogy ott volt abban a pontos hely-idő dimenzióban, hanem szilárdan megállt a lábán, nem fogyatkozott meg az Atyaistenbe és az arkangyaltól 33 évvel azelőtt hallott ígéretekre vetett bizalma. Ez nem azt jelenti, hogy ne érzett volna vagy élt volna át nagyon éles fájdalmat, hiszen emberi szemmel nézve nem létezik egy szülő számára nagyobb fájdalom gyermeke elvesztésénél! Mindazonáltal, ő „Stabat” Isten szeretetének – mely képes még halottat is feltámasztani – rendíthetetlen hitében és belső biztonságában.

Ez az az erős hit, amelyet Mária fel akar bennünk éleszteni, ez az a hitben való bizonyosság, amelyet Mária ad azoknak, akik, mint Ő, Jézus Krisztus kereszttjét követve és vele egységben elfogadják hétköznapi keresztjeiket; ez az az evangéliumi hit, Égi édesanyánk által teljesen megélt hit, amelyet Ő belénk csepegtet, amely képes elmozdítani problémáink, aggodalmaink, hibáink következményeinek hegyeit. És emlékezzünk arra, hogy Mária élő és állhatatos – nem szegény és elszenvedett – hite bőségesen meg lett jutalmazva: „*Jézus... azáltal vigasztalt meg engem, hogy elsőnek nekem jelent meg rögtön feltámadása után. El voltam ragadtatva, miközben végtelen szépségét szemléltem*”. Ez az 1990. május 13-i üzenet volt, amely néhány problémát vetett fel, mivel – ahogy néhány teológus állítja – az Evangélium nem írja, hogy a feltámadt Jézus először Édesanyjának jelent volna meg, hanem Magdolnának, az asszonyoknak és az apostoloknak. A kérdés akkor oldódott meg, amikor II. János Pál egy 1997. évi szerdai katekézisen azt mondta: „szabad azt gondolni, hogy a feltámadott Jézus elsőként Máriának jelent meg”! Így ahogy korábban Mária kapta meg először az Inkarnáció bejelentését, Ő kapta a megváltás bejelentését is! És ha – ahogy ismétljük – Mária hite bőségesen meg lett jutalmazva, így az igaz hívők kitartó hite mindig meg lesz jutalmazva, mivel ők világosságot kapnak útjukon, és a Feltámadott látását az örök életben.

Emlékezzünk továbbá arra, hogy a hitből születik a remény, ami nem azt jelenti, hogy „reménykedünk, hogy holnap majd minden jobban megy”, hanem hogy bőséges kézzel hintjük a jót, hogy bőséges gyümölcsöt szedhessünk holnap. Nem számít, ha a jót, amit tesztek, nem értik meg, sőt, egyenesen kigúnyolják; a fontos az, hogy higgyünk Mária szavaiban, aki azt mondta „*szemeitek egy könnycseppje sem fog elveszni*”; ellenkezőleg, felszámítja az Atya, ha az egy szeretetkönnycsepp volt. Ez a keresztény reménység: akkor is vetek, ha mások aratnak, akkor is vetek, ha a mag jó része – $\frac{3}{4}$ -e, ahogy a magvető parabolája mondja (Lk 8,4-15) – elveszne, mert rendíthetetlenül hiszem, hogy Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, és így mindig a jóé lesz a győzelem, azé a kis jómé is, amit nagy szeretettel elvettem!

És még: „(Szavaim) az egyszerű lelkeknek szólnak, akik nyitottak a Szeretet hívásaira”. A Szűzanya nyitott volt, rendelkezésre álló Isten minden óhaja felé: feltétel nélkül és teljesen rendelkezésre állónak mutatkozott Isten akaratára, amely – emlékezzünk rá – mindig szeretet-akarat, még akkor is, ha a keresztet vagy szenvedést kell is megélni. A hívő lélek, az isteni Szeretet-óhajokra hallgató lélek tudja, hogy saját életében minden, az örömök és a szenvedések, a jó és a rossz sors is részei Isten titokzatos tervének, melynek csak egy célja van: a mi örök üdvösségünk!

Persze a szenvedéssel és a rosszal szemben, főleg azokkal szemben, melyeket magunknak okoztunk vétkeinkkel és következtelenségeinkkel, az is kötelességünk – nem csak magunk miatt, hanem a körülöttünk lévők miatt is –, hogy küzdjük a Kegyelem segítségével, hogy kilépjünk belőlük amennyire lehet: de amíg fennáll a szenvedés állapota, tanuljuk meg, hogy odaadjuk a mi mindennapi kis „Fiat”-unkat, ahogy Mária.

Most, a már elmondottak mellett, hogy jobban megértsük „a szeretet óhajait”, amelyről a Szűzanya beszél, olvassuk el újra azt az epizódot, amely a Jn 21,15-18-ban található, azt, ahol Jézus háromszor kérde meg Pétert, jobban szereti-e Őt a többiekénél. Azt gondolom, mindannyian emlékezünk a jelenetre, és annak mély lelki jelentésére! Ha ezt a részt görögül olvasnánk – azon a nyelven, amelyen a János evangélium íródott –, akkor a jelentése még gazdagabban jelenne meg. A görög két szót használ a mai „szeretet” kifejezésére: az egyik a *fileo*, amely baráti szeretetet jelent, amellyel két ember kedveli egymást, segítenek egymásnak stb., de aztán mindenki járja a maga útját. A másik az *agapao*, amely az a szeretet, amikor ketten egyé válnak, pl a házastársi szeretet, vagy az a képesség, hogy megosszuk ugyanazt a sorsot és szinte meghaljunk egymásért.

Nos, Jézus először azt kérdezi Pétertől: „Péter (*agapas*), szeretsz engem?” Jézus tehát a magasabb rendű kifejezést használja a kérdésében! És Péter félénken válaszol: „Uram, (*fileo*) szeretlek téged!” Tehát az alacsonyabb kategóriát használja, hogy kifejezze Mestere iránti szeretetét, mivel ez előtt egyértelműen háromszor megtagadta őt, az után, hogy kérkedett vele: a halálig hűséges lesz hozzá! Majd Jézus második alkalommal: „Péter, (*agapas*) szeretsz engem?” És Péter ismét (kb. úgy mintha értetlenül kérdezné Jézust, hogyhogy nem értette): „Uram, (*fileo*) szeretlek téged!” Itt az apostol megvallja Jézusnak és a többi apostolnak, hogy az ő szeretete a Mester iránt még emberi, Péter megvallja nagy szegénységét, de teljesen Jézusra bízta magát. És végül itt jön a fordulat és a kulcs az eseményhez: Jézus harmadjára fordul oda Péterhez és megkérdezi: „Péter, (*files*) szeretsz engem?” Jézus tehát Péter szintjére helyezkedik, és az Apostol megérti! Igen, Én, Jézus, elfogadlak olyannak, amilyen vagy, mert igazán szeretlek, de emlékezz, hogy a szeretet, amit tőled várok a másik: *az agapao*! És valóban Péter kb. harminc évvel később életét adja a Mesterért Vatikán dombjain fejjel lefelé keresztre feszítve.

Íme, lélek, aki Máriának szenteled magad: emlékezz arra, hogy a szeretet, amelyet Ő a szívedbe akar helyezni, a magasabbrendű szeretet (*az agapao*), az, amelyik kész mindent odaadni Jézusért!

De van egy másik Szeretet-kíváncsi, amit mi keresztények gyakran és szívesen mellőzünk és ez az evangéliumi megbocsájtás óhaja: „*hányszor kell megbocsátanom? Talán hétszer?*” kérde Péter azt hívén, hogy igen nagy számot mondott; „*Nem hétszer – válaszolt Jézus – hanem hetvenszerhétszer*”, tehát mindig! A keresztényeknek sajnos teljesen téves fogalma van a megbocsátásról, mivel azt gondolják, hogy a megbocsátás a feledés szinonimája. Hihetetlenül nehéz, sőt lehetetlen elfelejteni néhány elszenvedett sérelmet: szülők, akinek a gyermekét jelentéktelen okok miatt meggyilkolták, vele egykorúak vagy felnőttek szexuális erőszakának, perverziójának az áldozata lett, el tudják majd felejteni? Akárhányszor eszükbe jut, vagy meglátják a fiúk/lányuk fényképét, elkerülhetetlenül emlékezni fognak arra, mi történt: a memória része az emberi természetnek! Megbocsájtani mégis lehetséges, ha megértjük, hogy a keresztény megbocsájtás olyan út, amely azonnal megkezdődik, amikor elkerüljük a bosszút, a visszavágást, a saját igazságszolgáltatást; ha

ellenkezőleg – és itt tényleg szükség van hitre, imára, és a szentségek erejére – magunkra vállaljuk az elszenvedett szenvedéseket azért vagy azokért, akik elköverték ellenünk, és felajánljuk az Úrnak éppen annak az üdvösségéért, megtéréséért, aki ártott vagy folyamatosan árt nekünk. Íme a megbocsájtás útja (az utat húzzuk alá!), az út, amit Jézussal és Máriával kell bejárnunk a mindennapokban, amely elvezet minket a haragtól, ami a szívünkben van, erőt ad nekünk, hogy megbékélési lehetőséget adjunk a másiknak és – ily módon – lehetővé teszi nekünk, hogy elvegyük az ellenségtől az alkalmat és ürügyet, hogy ártsen továbbra is nekünk. Végül a testvérek felé tanúsított megbocsájtás feltétele annak, hogy mi is megkapjuk az Istentől a megbocsájtást a bűneinkért: „bocsásd meg bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, mondjuk a Miatyánkban!

És azok, akik valóban követni akarják a Szeretet minden óhaját, nem keresnek fel mágusokat, csillag- és kártyajósokat, okkult, ezoterikus gyakorlatok vagy egyenesen a sátánizmus szakértőit. Gondoljátok el, hogy Olaszországban például, több mágus van, mint pap, olyan pénzforgalommal, amit ember még nem látott: az a sok ember, aki hozzájuk fordul, kezdetben felszabadul a problémái terhe alól – nyilván gazdag juttatás kifizetése után – de később a probléma visszatér és ezek az emberek emlékeznek a korábban kapott segítségre, visszatérnek a mágushoz, és így tovább, egészen addig, amíg a probléma egyre nagyobb nem lesz, s főként a pénztárca egyre üresebb; és ami még rosszabb, hogy bizonyos esetekben – gyakrabban mint gondoljuk – azoknak, akik okkultizmust művelőkhöz jártak, ördögűzőhöz kell fordulniuk, hogy egy kis békére leljenek. De hát akkor kitől származik amazok „hatalma” (idézőjelben)? Ne hagyjuk magunkat rászedni, amikor a televízióban feszületekkel vagy vallásos képekkel körülvéve jelennek meg: Krisztus úgy adja a Kegyelmet, hogy nem nyújtja be a számlát.

Végül nyitottá válni a Szeretet óhajaira azt is jelenti, hogy megpróbáljuk megélni az emberi szeretetet – tehát a szexualitást – Isten Parancsolatai és az Egyház tanítása szerint, például a következő területeken: fogamzásgátlás (ld. a Katolikus Egyház Katekizmusa, 2366-2370), a házasság előtti kapcsolatok (Katolikus Egyház Katekizmusa, 2350), önkielégítés (Katolikus Egyház Katekizmusa, 2352), stb..., mindezek a keresztény erkölcs által rendezetlenek és tiltottnak tekintett gyakorlatok, mert ezek nem fejezik ki a valódi szeretetet – amely önmagunk teljes odaadása a másiknak – és amely igazán csak két házasságban egyesült ember között van jelen. Az ilyen témákban, mivel kényes szituációkban gyakran aktuálissá válnak, ajánlatos jó lelki vezetőhöz fordulni.

Folytatva az 1998. november 1-i üzenettel, a Szűzanya azt is mondja, hogy a szavai és a kegyelem azoknak a lelkeknek szólnak, akik nyitottak arra, hogy szegénnyé váljanak. A keresztény szegénységnek semmi köze sincs az éhhalálhoz. Az a szegény, aki gyökeresen nyitott Isten tervére; aki felismeri, hogy a pénz jó szolgálatokat tesz, de aki nem válik soha sem a pénz szolgájává. Egy kis túlzással ezt úgy is kifejezhetjük: Miért eszem, azért hogy éljek, vagy azért élek, hogy egyek?

Túl sokszor javaink birtokolnak minket, mivel manapság – csak azért, hogy birtokoljuk őket – nagy áldozatokra vagyunk kényszerítve, amelyek elveszik az időt a lélektől! Lélekben szegény továbbá az, aki azért imádkozik, mert felismeri, hogy minden Istentől függ. Mária átcepegteti az imádság lelkét gyermekeibe, akik igazán hozzá akarnak tartozni; és a Szűzanya kedvenc imája a Rózsafüzér marad, amit ma ósdinak, elavultnak, monotonnak stb. ítélnék. De a Szent Szűz még ma is a Rózsafüzérrel a kezében jelenik meg, és hív minket, hogy imádkozzuk; maga II. János Pál ennek az imádságnak szentelt egy évet, 2003-at, gyakran beszélt róla, és egy csodálatos dokumentum, a *Rosarium Virginis Mariae* apostoli levele segít minket abban, hogy minden mélységében újra felfedezzük, és gyakran imádkozzuk ezt az imát. Miért kéri és kedveli Mária különösen a Rózsafüzért? Mert ez az egyszerűek, az alázatosak imádsága, azoké, akik olyanokká teszik magukat, mint a gyermekek. Mit csinál egy gyerek egész nap? Naponta 50-szer hívja mamáját: folyton

mondogatja, anya, anya... És mi a rózsafüzér? Édesanyánk hívása naponta 50-szer: Üdvözlégy Mária, Üdvözlégy Mária... Ne felejtjük el, hogy ez az ima inkább Krisztusra, mint Máriára vonatkozik, mivel segít minket átélmélni Krisztus életének misztériumait, Mária szemeivel látva őket, aki mindet megélte azok mély jelentésében. És ne mondjuk, hogy nincs időnk egy rózsafüzért elimádkozni, mert nem tart tovább, mint egy szappanopera a tévében!

És itt értünk el önmagunk Szűzanyának szentelésének a titkához. Mit tesz akkor Mária, amikor egy lélekbe alázatosságot, szeretetet, hitet, reményt, tisztaságot, engedelmességet, szegénységet, imádságot, stb. csepegtet, ha nem azt, hogy fokozatosan birtokba veszi ezt a lelket? És amikor a Szentlélek „látja” az Ő misztikus Jegyesének jelenlétét a lélekben, a maga teljességében leszáll ebbe a lélekbe, és Mária és a Szentlélek találkozásából meg kell történnie a nagy csodának, amely Jézus születése a lélekben, az Ő fejlődése, egészen addig a pontig, amíg ez a személy – ahogy Szent Pál is – ki tudja mondani: *„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem”* (Gal 2,20).

Hogyan született Jézus? Máriában született meg a Szentlélek művén keresztül. És mi lesz akkor a mi szentté válásunk útja, azaz hogyan válunk Krisztushoz hasonlatossá? Mindig ugyanaz, ugyanaz, amit Isten a kezdettől fogva választott: Mária és a Szentlélek együttműködése bennünk. Természetesen az együttműködés szintje más, mivel a Szentlélek Isten, Mária pedig teremtmény: de ha ezt az utat választotta az Atya arra, hogy Jézus eljöjjön hozzánk és megvalósítsa a megváltásunkat, kik vagyunk mi, hogy más utat válasszunk? A szenteléssel felajánljuk magunkat Máriának, és ezáltal a Szentlélek amely beburkolja Máriát, utat és együttműködést talál ebben a teremtményben a maga számára, mivel magát Máriát találja benne a lélekben az ő erényeivel, amelyeket Ő ennek a léleknek átadott. Máriát találja, aki az ő „Fiat”-jával teljesen együttműködik Isten művével.

Mária mindnyájunk számára, és minden lélek számára a legkönnyebb, a legelőnyösebb, a leggyorsabb út, hogy Jézushoz, az Ő Fiához elérjünk.

Így sokkal érthetőbbé válnak a „Szeretet Királynőjének” szavai: *„Én vagyok az, aki előkészítelek titeket arra, hogy a Szentlélek és a Mindenható ereje világra hozza Őt bennetek a kegyelem által, amelyet Jézus hozott létre bennetek.”* (1996.12.25).

„Mindazok szívében, akik elfogadnak engem, én egy élő, bensőséges tabernákulumot tudok készíteni, ahol az én Jézusom ott lakozhat, és ahol szeretik Őt” (1991.07.24).

„Amikor mindegyiktek megérti hívásom igazi célját, akkor találja meg az élet valódi örömeit, és akkor az én jelenlétem többé nem lesz a legfontosabb dolog számotokra, a Legnagyobb Jó lesz akkor bennetek!” (1991.11.09)

Dicsértessék a Jézus Krisztus!